

SAKRALNA UMJETNOST U MIMICAMA

Petar Zdravko Blajić

Na padinama Biokova, između Omiša i Makarske, smjestilo se je mjesto Mimice. Pravo lice i duša Mimica, koje su nam tako često krivo prikazivali, izišli su na svjetlo dana nakon 45 godina na ovogodišnji blagdan mjesnog patrona, sv. Roka, koji u duhu poveže sve Mimičane po svijetu, i u prigodi otvaranja stalne izložbe slika suvremenih domaćih (i stranih) slikara, baš na blagdan sv. Roka. Blagdansku misu zajedno sa župnikom *don Stipom Žuro* i drugim svećenicima predvodio je i propovijedao nadbiskup *Ante Jurić*, a na otvaranju izložbe govorili su *prof. Joško Belamarić*, koji je postavio izložbu, *Andrija Mimica*, predsjednik MZ i akademik *dr. Nedjeljko Mihanović*, predsjednik Odbora za kulturu i školstvo hrvatskog Sabora. — S pravom je ta mimička crkva sv. Roka, sva od bijelog kamena, nazvana arkom umjetnosti i duha, jer je ona rijedak primjer kod nas, gotovo jedinstven, moderno postavljena galerija s djelima suvremene likovne umjetnosti u funkcionalno-sakralnom prostoru. Čitava zbirka izloženih slika (i još obećanih) nosi naslov *Zbirka Svevidno svjetlo*, a zadana tema slikarima bila je *Sto nam priča vječno svjetlo*.

Duša svega, zamisli i ostvarenja, jest gospođa MLADENKA MIMICA iz Mimica, poznata naša umjetnica keramičarka koja živi i djeluje u Stuttgartu. Zanimljivi su počeci ovoga značajnog ostvarenja. Ideja se je rodila u jednom doživljaju gde. Mladenke za koji joj je teško reći da li je bio san ili java. Tek su dvije godine prošle od tog snovitog zamišljanja do realizacije. Iz osobnog mira koji ima transcendentalne korijene i zavidne vjerske kulture i informiranosti te iz ljubavi prema rodnom kraju san se je oblikovao u jasnu ideju. Rezultat je bio neočekivan. Ugledni poznanici i prijatelji gospođe Mimica, 78 autora, prihvatili su da se na zadanu temu uključe u donaciju. To je tek početak; san će se potpuno ostvariti kada se 1992. donacija proširi na kiparsku koloniju i simpozij koji bi u kraju surog kamena, plodnih obronaka i plavoga mora činio cjelinu. Zašto je ova ideja vezana baš za jednu crkvu najbolje je odgovorio postavljajući izložbu *prof. Belamarić*, koji je točno pogodio misao gde. Mimica. »Crkva je, naime, oduvijek bila stanište umjetnosti i duha života, ona je zborište i arka porinuta u prostor i vrijeme, ona je zavjetna 'škrinja' za povijest«. Motivi tolikog truda oko ostvarenja ovoga sna bili su za gđu. Mimica, reče *Belamarić*, slava Boga, čast rodnog mjesta, zavjčaja i domovine kao i vlastita uspomena. Slično je protumačio čitavu akciju i *dr. Nedjeljko Mihanović*: »Umjetnička djela imaju svoju sudbinu, putuju kroz vrijeme i prostor sudbinskim putovima. Ova kolekcija slika sakralnog nadahuća potvrđuje sensibilitet duhovnosti koji kao metafizički motiv pokreće svaku veliku umjetnost.«

U mimičkoj crkvi nisu izložene sve pristigle slike, tek njih pedesetak; različitog su duhovnog sadržaja i slikarske slobode, očituju pluralizam likovnog nadahnuća na zadanu temu. Iako su mnoge slike vrlo modernog izraza, gđa. Mimica je zadivljena iskrenom podrškom mještana i razumijevanjem i oduševljenjem kako je to prihvatio jednostavan svijet i običan puk. Što su u srednjem vijeku bili reljefni portali, freske, mozaici i vitraji (Biblija siromašnih), a bili su moderni za svoje vrijeme, to su za ovo naše vrijeme ove i ovakve slike, izraz našeg vremena, iz kojih se čovjek uči biti više čovjek i voljeti čovjeka — brata i Stvoritelja. Spomenimo autore izloženih slika: *M. Berber, J. Botteri, J. Budiša, J. Ciuha, D. Cvek-Jordan, J. Čapara, Lj. Ivančić, K. Hraste, V. Jordan, J. Knežević, R. Labaš, Vj. Lalin, I. Lovrenčić, V. Lipovac, Z. Mihanović, A. Monas, Lj. Popović, Đ. Pulitika, I. Rabuzin, S. Sikirica, M. Skračić, M. Trebotić, M. Veža* i drugi.